

NL

VROUW

Een wekelijkse kijk op vrouwenzaken. Hoe zorg je voor een goede balans tussen werk en privé? Wat hebben inspirerende vrouwen ons te vertellen? En, wat trek je aan?

DE MISKOOP

Drukke jurk

Wat voor die ene vrouw een miskoop is, kan voor de andere een geweldig topstuk zijn. Lezeressen geven met liefde hun miskoop weg aan een AD-lezeres.

Ingrid van Plateringen uit Leusden ruilt haar Desigual-jurkje graag voor de COS-jurk van vorige week. Het patroon van de gebreide Desigual-jurk is haar bij nader inzien te druk. De jurk (maat XL) heeft een kleurrijk gestreepte achterkant en is gemaakt van katoen.

Welke lezeres heeft geen moeite met een beetje drukte en wil dit jurkje graag ruilen voor een eigen miskoop? Stuur dan een foto van die miskoop naar vrouw@ad.nl.

vero

Feuilleton Iris Koppe

Een bakkie met de buurvrouw

Wat voorafging: Vero wil een eigen leven omdat ze niet de hele dag thuis wil zitten en solliciteert naar een baan. Het lijkt beter te gaan tussen haar en Mark, al kan ze hem nog steeds moeilijk peilen.

Vero zat bij de buurvrouw, waar ze zo nu en dan eens koffie dronk. De laatste tijd was ze niet veel geweest, want ze gaf sinds kort drie ochtenden per week les op een huiswerkinstituut. Ze had eindelijk weer een baan en – het duurde even voor ze het aan zichzelf durfde toe te geven – ze voelde zich echt stukken beter. Niet langer gingen al haar energie en gedachten naar Mark en de kinderen. Ze was zelfs de episode met Mark en zijn zogenaamde

'Ik zie dat meisje nog steeds elke woensdagochtend bij jullie naar binnen gaan'

nieuwe vriendin een beetje vergeten.

Tot de buurvrouw er tijdens het tweede bakkie opeens over begon. „Ja,” zei ze op onheilspellende toon, „ik zie dat meisje nog steeds elke woensdagochtend bij jullie naar binnen gaan. Laatst kwam ze hier aanbellen of ik wist waar Mark was. Hij deed blijkbaar niet open.” Vero had al jaren elke woensdagochtend pilates. Ze sloeg nooit een les over. Plotseling kreeg ze een aanval van paranoia, en zag ze allemaal beelden van Mark die in bed lag met een jonge studente, terwijl zij zich lag uit te sloven op haar yogamat. Hoe kon dat nou? Hij was 's woensdags toch gewoon op z'n werk? Of deed hij alsof en ging hij daarna weer terug naar huis?

„Weet je het zeker?” vroeg ze aan de buurvrouw, die driftig begon te knikken. Ze was gepensioneerd en hield alles wat er in de straat gebeurde nauwlettend in de gaten. „Toen ze hier aan de deur kwam, heb ik haar eens goed de waarheid verteld. Dat ze voortaan weg moest blijven.”

Vero had dit liever zelf gezegd, maar goed, het was aardig bedoeld. „Ik schrok wel een beetje, Veer,” vervolgde de buurvrouw, „want het was niet zomaar een meisje. Ze was mooi, lichtgetint en zeker niet dom. Dat zag ik meteen.” Vero wilde weg. Ze had zin om in bad te gaan zitten en uren met haar hoofd onder water te blijven. Ze moest met Mark praten. Hij moest haar angsten wegnemen, zeggen dat dit niet waar was. Wanneer kon dat? Vanavond hadden ze ouderavond. Daarvoor? Daarna? Misschien hoefden ze niet te gaan. Het ging toch allemaal goed met de kinderen.

Wordt vervolgd.

ILLUSTRATIE FLOS VINGERHOETS

'Meisje, laat mij maar even'

Een ergerlijk verschijnsel: mannen die een vrouw iets gaan uitleggen wat zij allang weet. Er is zelfs een term voor, 'mansplaining', met een eigen Wikipediapagina. Vrouwen lokken het soms wel zelf uit. En trouwens: ze doen het zelf ook.

PAM VAN DER VEEN

De man aan de bar drinkt whisky met ijs. Hij schrijft een boek, vertelt hij. Iets over stilstand in Nederland en hoe wij een voorbeeld moeten nemen aan Singapore en Zwitserland. Vergeleken met die grootheden bakt Nederland er namelijk helemaal niks van, oreert hij. Niet in politiek en economisch opzicht en evenmin op het gebied van milieu en mensenrechten. „Mensenrechten?” werpt de vrouw naast hem tegen. „Singapore? Dat land waar je de doodstraf krijgt voor het smokkelen van softdrugs? Waar homoseksualiteit illegaal is?”

Even lijkt de man uit evenwicht. Dan zet hij met een klap zijn glas neer. „Nou ja,” zegt hij stellig, „dat is natuurlijk waar jij als Nederlander op focust. Beïnvloed als je bent door de Nederlandse pers, die volledig in handen is van de linkse politiek. Dat weet je toch zeker zelf ook wel?”

Wat deze man met zijn whisky hier ten beste gaf, was een fraai staaltje 'mansplaining'. Die term komt van de Amerikaanse schrijfster Rebecca Solnit, en is een samentrekking van *man* en *explaining*. In haar roemruchte essay *Men Explain Things To Me* legt zij uit wat er vaak misgaat in de communicatie tussen mannen en vrouwen. Namelijk dat veel mannen ervan uitgaan dat ze verstand hebben van zaken – en de vrouw tegen wie ze praten niet. Zo adviseerde een man Solnit eens op vaderlijke toon dat ze een bepaald Zeer Belangrijk Boek moest lezen. Een boek dat Solnit zelf geschreven had, zo bleek.

Haar essay deed stof opwaaien, omdat veel vrouwen het fenomeen herkenden. Online vind je niet alleen een Wikipediapagina over mansplaining, maar ook talloze voorbeelden ervan. Soms lachwekkend (de man die uitlegt hoe je een koffiepads in het Senseoapparaat doet), soms neerbuigend (de klant die de winkelierster vertelt wat haar vak inhoudt), soms ronduit stuitend (de bioloog die verklaart dat de ene verkrachting erger is dan de andere). Mansplaining wordt namelijk pas echt eng als mannen gaan vertellen hoe het zit met abortus, feminisme en seksuele intimidatie. Met vrouwenzaken dus. Hoewel vrouwen dat soms ook uitlokken, aldus psycholoog Roos Woltering, die zich

'Ik zie geen complot van mannen die het wel even vertellen aan de vrouwtjes'

—Roos Woltering

onder meer bezighoudt met diversiteit op de werkvloer. „Op een congres over iets als 'vrouwen naar de top' nodigen we vaak ook mannelijke sprekers uit om hun visie op het onderwerp te geven,” zegt ze. „Alsof het thema daarmee meer gewicht krijgt.”

Volgens Woltering is mansplaining geen bewust proces. „Ik zie geen complot van mannen die het ons vrouwtjes wel even zullen vertellen. Wel zijn mannen vaak zelfverzekerder en nemen ze vanuit die positie eerder en langer het woord. Ook zijn ze meer bezig met de hiërarchie in een gesprek: wie voert de boventoon?”

Voor veel mannen is communicatie een inhoudelijke uitwisseling van informatie met een bepaald doel, aldus Woltering. Voor de meeste vrouwen daarentegen is het vooral een middel om een relatie op te bouwen. Inhoud en doel zijn dus minder belangrijk. Daardoor spelen vrouwen zelf een niet te onderschatten rol in mansplaining. Ze stellen vragen, knikken instemmend en laten de ander uitpraten.

Woltering: „Bij vrouwelijke gesprekspartners doen ze overigens hetzelfde. Want die heb je ook: mansplaining vrouwen. Die getrouwd en wel aan hun single vriendin uitleggen hoe een relatie op te bouwen. Inhoud en doel zijn dus minder belangrijk. Daardoor spelen vrouwen zelf een niet te onderschatten rol in mansplaining. Ze stellen vragen, knikken instemmend en laten de ander uitpraten. Woltering: „Bij vrouwelijke gesprekspartners doen ze overigens hetzelfde. Want die heb je ook: mansplaining vrouwen. Die getrouwd en wel aan hun single vriendin uitleggen hoe een relatie op te bouwen. Inhoud en doel zijn dus minder belangrijk. Daardoor spelen vrouwen zelf een niet te onderschatten rol in mansplaining. Ze stellen vragen, knikken instemmend en laten de ander uitpraten. Woltering: „Bij vrouwelijke gesprekspartners doen ze overigens hetzelfde. Want die heb je ook: mansplaining vrouwen. Die getrouwd en wel aan hun single vriendin uitleggen hoe een relatie op te bouwen. Inhoud en doel zijn dus minder belangrijk. Daardoor spelen vrouwen zelf een niet te onderschatten rol in mansplaining. Ze stellen vragen, knikken instemmend en laten de ander uitpraten.”